ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Τζώτζης Βασίλης

Το τελευταίο διάστημα προκύπτουν διχογνωμίες, διαφοροποιήσεις σε επί μέρους επιλογές, αποκλίνουσες αντιλήψεις για το που πρέπει να «στρίψει το τιμόνι» του χώρου της αντικαπιταλιστικής ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ. Ενδεικτικά αναφέρω: το ζήτημα της κοινής εκλογικής καθόδου της ΕΑΑΚ με το ΑΡΔΙΝ, την επιτροπή αληθείας της Βουλής για το Δημόσιο Χρέος, την αναγκαιότητα -ή μη- της μετωπικής πολιτικής, ως απόηχος της εκλογικής συνεργασίας με τη Μ.ΑΡ.Σ.

Τα παραπάνω, όσο σοβαρά και αν είναι, ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΠΤΥΧΕΣ του ΒΑΣΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ. Οποιαδήποτε και αν είναι η στάση για τα προηγούμενα, ΑΠΟΡΡΕΕΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ από την τοποθέτηση στο ΕΡΩΤΗΜΑ: ΑΝ ΕΧΕΙ ΚΛΕΙΣΕΙ Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ των ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΓΩΝΩΝ, μετά το ξέσπασμα της ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ. ΑΝ ΕΧΕΙ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΟ ΡΗΓΜΑ που άνοιξαν οι βαθιές ανακατατάξεις, οι τεκτονικές αλλαγές στην ελληνική κοινωνία.

Αν παρατηρήσει κανείς την αρθρογραφία, κείμενα μεμονωμένων αγωνιστών, βρίσκει ενδιαφέρουσες ιδέες & προβληματισμούς, χρήσιμες σκέψεις για το «που πρέπει να πάμε».

Το πρόβλημα είναι πως αυτές οι προσπάθειες ΕΠΡΕΠΕ να συνεπικουρούν στις ΞΕΚΑΘΑΡΕΣ τοποθετήσεις των Οργανώσεων του χώρου, να είναι οι προσωπικές «πινελιές» στη γενική εικόνα ΚΑΙ ΟΧΙ η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ σκαπάνη που προσπαθεί να «ανοίξει δρόμους», να βγάλει τα κάστανα απ’ τη φωτιά.

ΔΕΝ αρνούμαι πως κάθε σύντροφος, έχει μια στράτευση ή συγγενεύει με έναν ιδεολογικό πυρήνα που στηρίζει τις αντιλήψεις του. Αυτή την περίοδο ΔΕΝ έλειψαν τα στελεχικά «άρθρα γραμμής», όπως λέγαμε κάποτε στο ΚΚΕ, αλλά οι επεξεργασίες συλλογικών οργάνων, έξω από τα γνωστά «τρέχοντα». Φυσικά και ΔΕΝ ψάχνω «οδηγίες προς ναυτιλλομένους», αλλά αν ο μοναχικός έχει δύο μάτια και το Κόμμα 1000, νομίζω πως ΠΡΕΠΕΙ να ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ με βαθύτερο τρόπο για τα καθήκοντα της περιόδου. ΔΕΝ αρκεί

μεμονωμένοι αγωνιστές να «τραβάνε το κλαδί» της Ιδεολογικής αντιπαράθεσης, πότε από τη μια και πότε από την άλλη πλευρά.

Έκλεισε ο ιστορικός κύκλος;

Να το πούμε ΔΥΝΑΤΑ και σε όλους τους τόνους. Η περίοδος που ο κόσμος πλημμύριζε τις πλατείες -σχετικά εύκολα π.χ. με ένα ιντερνετικό κάλεσμα των αγανακτισμένων- ΚΟΝΤΡΑ στα Μνημόνια έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Ήταν το εντυπωσιακό ΤΕΛΟΣ μιας προηγούμενης περιόδου, εκρηκτικών στιγμών όπου τα παλιά πολιτικά υλικά (κυρίως Πα.Σο.Κ. αλλά και η Ν.Δ.) κατέρρεαν με κρότο.

Από τους δρόμους ΣΗΜΕΡΑ λείπουν οι κλασικές αντιλήψεις πως «τα κόμματα τα φάγανε», «φταίει η διαφθορά του πολιτικού συστήματος». Έχουν αποχωρήσει από τη δράση οι, πατριωτικού τύπου, αναλύσεις περί «ξεπουλήματος της χώρας», «προδότες πολιτικοί» κ.α. Κυρίως όμως λείπει αυτό που ονομάζουμε «κόσμο του κινήματος», ο οποίος κρατάει ακόμη ΣΤΑΣΗ ΑΝΑΜΟΝΗΣ και (θετικής σχετικά) προσμονής απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ. Οι πλατείες ΔΕΝ πρόκειται να γεμίσουν αυτόματα με τη ψήφιση του 3ου Μνημονίου από ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, ούτε ποσοτικά ούτε ποιοτικά.

Με λίγα λόγια, ΣΗΜΕΡΑ έχει ΦΤΑΣΕΙ στα ΟΡΙΑ ΤΗΣ η ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ με την εφαρμοζόμενη πολιτική, η οποία εστιάζει σε πτυχές ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΥΡΗΝΑ της ΑΣΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ.

Σήμερα αναδεικνύονται καθαρά τα ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ νήματα με τα οποία εμπλέκει η Σοσιαλδημοκρατία πλατιά λαϊκά στρώματα. Είναι τρομερή η υποτίμηση αυτής της πλευράς από την επαναστατική αριστερά, η οποία εστιάζει μόνο στην ικανότητα της Σοσιαλδημοκρατίας να εξαγοράζει συνειδήσεις σε περιόδους «παχιών αγελάδων». Τώρα, με «πρώτη φορά αριστερά» διακρίνουμε την ικανότητα ενσωμάτωσης των αστικών αντιπροσωπευτικών θεσμών και κυρίως του Κοινοβουλίου, τη διάλυση/γραφειοκρατικοποίηση των συνδικαλιστικών οργάνων, την αδυναμία περιγραφής ενός άλλου δρόμου για την ελληνική κοινωνία.

Πού διατηρείται (ακόμη) το ρήγμα;

Αν -με βάση τα παραπάνω- τοποθετηθούμε πως η περίοδος που ζούμε έχει τα κλασικά ,τετριμμένα, χαρακτηριστικά μια ομαλής περιόδου θα αποτελούσε ΛΑΘΟΣ ολκής, αφού θα παραβλέπαμε τις τεράστιες διεργασίες συνείδησης που έχουν συντελεστεί και παραμένουν, ως ένα βαθμό, ενεργές. Ο απόηχος των μεγάλων εργατικών κινητοποιήσεων, των δεκάδων

γενικών απεργιών, του κινήματος των πλατειών ΔΕΝ έχει σβήσει. Η εργατική τάξη και ο ελληνικός λαός είδαν μέρος της δύναμής τους, διαισθάνθηκαν πως έβαλαν αυτοί τα ερωτήματα στην κοινωνική ζωή και ΑΥΤΟ είναι ΕΝΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΜΑΘΗΜΑ. Παραμένει ενεργός ο αντίκτυπος και ΚΥΡΙΩΣ μια διάχυτη αίσθηση πως αυτά για τα οποία παλέψαμε και ματώσαμε ΔΕΝ δικαιώθηκαν. Εκ των πραγμάτων προκύπτουν ερωτήματα, από την αδυναμία των κυρίαρχων τάξεων να υποδείξουν ένα οικονομικό παράδειγμα – ΔΙΕΞΟΔΟ από τη σημερινή κατάσταση.

Σήμερα και ΟΧΙ ΧΘΕΣ, υπάρχουν ευρύτερα στρώματα που προβληματίζονται για το αν υφίσταται διέξοδος εντός πλαισίου. Σήμερα και ΟΧΙ ΧΘΕΣ, μπορούμε να βρούμε περισσότερους αποδέκτες να ακούσουν με συμπάθεια το μεταβατικό πρόγραμμα. Αυτή είναι η ΜΟΝΗ υπαρκτή πολιτική βάση, πάνω στην οποία ΜΠΟΡΟΥΜΕ και ΠΡΕΠΕΙ να δουλέψουμε.

Η νέα άνοδος του λαϊκού κινήματος, η εργατική ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ στην οποία προσβλέπουμε ΘΑ ΕΧΕΙ ΝΕΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΗΚΑ και προφανώς ΔΕΝ θα είναι μια επανάληψη όσων ζήσαμε. Η κίνηση του κόσμου θα ξεκινάει με διαφοροποίηση από το ΣΥΡΙΖΑ και θα πρέπει να καταλήγει σε διαζύγιο από την αστική διαχείριση. Θα ξεκινάει από αμφισβήτηση των στρατηγικών επιλογών της αστικής τάξης -κάτω από το βάρος της επιτακτικής ανάγκης για απαντήσεις σε καυτά προβλήματα- ΚΑΙ θα ολοκληρώνεται σε ανοιχτή ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΑΖΙ τους. Έχει μια αξία να επαναληφθεί πως η επιλογή της ΡΗΞΗΣ, είναι επιλογή ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ και ΔΕΝ πρόκειται να προκύψει μέσα από μια ομαλή –γραμμική- ανάπτυξη της ιστορίας.

ΑΜΕΣΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

• Κατάρτιση πλαισίου πάλης των άμεσων/ώριμων αιτημάτων του λαϊκού κινήματος. Μαζί με την αναγκαία σύνδεση με το μεταβατικό για την δυνατότητα υλοποίησής τους.

• Ένταση της προσπάθειας να καταπιανόμαστε από το πραγματικό επίπεδο συνείδησης των μαζών, καθώς ο κόσμος ΔΕΝ είναι ούτε τόσο πίσω όσο φοβόμαστε, ούτε εκεί που θα θέλαμε.

• Επιθετική προβολή του μεταβατικού προγράμματος. Οργάνωση από την ΚΣΕ μέχρι τις τοπικές επιτροπές «Καμπάνιας μέσα στο λαό» με κεντρικές κ τοπικές εκδηλώσεις. Στόχος για τουλάχιστον μία εκδήλωση ανά πόλη.

• Πλατιά Σύσκεψη μέσα στο Καλοκαίρι, ώστε να καταληχθεί συγκεκριμένο πρόγραμμα πάλης με επιθετικά αιτήματα κ μορφές.

• Ανάληψη τολμηρής μετωπικής πρωτοβουλίας, αξιοποιώντας την πείρα που κατέληξε στην

εκλογική συνεργασία. Επαφή με όλες τις δυνάμεις για τις νέες εξελίξεις και τα ΝΕΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ, με βάση το κεκτημένο των ΚΟΙΝΏΝ ανακοινωθέντων κλπ.

Τέτοιου είδους καθήκοντα και πρωτοβουλίες θα κινήσουν την τελματώδη κατάσταση και τα «στάσιμα νερά» τόσο στην κοινωνία, όσο και εντός μας. Αποτελώντας μια καλή παρακαταθήκη για την επιτυχή εκκίνηση των διαδικασιών ,έμπρακτη συμβολή, της 3ης Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης.

Επιλογικά

Φυσικά όλα τα παραπάνω ΜΠΟΡΟΥΝ και ΠΡΕΠΕΙ να γίνουν, αλλά ακόμη και αν πραγματοποιηθούν με το βέλτιστο δυνατό τρόπο ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΑ η ΑΡΧΗ, ΔΕΝ θα είναι η αφετηρία στιγμών ιστορικής εμβέλειας, πόσο μάλλον της ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ.

Θα αποτελέσουν ένα καλύτερο σημείο εκκίνησης, μια έξοδο από τη σημερινή εικόνα αδυναμίας & παράλυσης, δίνοντας τον τόνο ότι μια αποφασισμένη –πολιτική- πρωτοπορία πειραματίζεται και προσπαθεί, θέτοντας το δάκτυλο επί των τύπων των ήλων, αντί να κατηγορεί την κοινωνία που ΔΕΝ της μοιάζει. Η απόσταση από μια ξεκομμένη μειοψηφία που «μαραζώνει» δικαιωμένη μπροστά στο μαρξιστικό της καθρέφτη, ΔΕΝ μπορεί να είναι «υπόθεση καλών προθέσεων», παρά αποκρυστάλλωμα μαζικής – πολιτικής δράσης.

Ξάνθη, 30/05/2015